

A E N D E
L E E D E N
V A N H E T
V A D E R L A N D S C H
E X E R C I T I E - G E N O O T S C H A P
V A N

LEYDERDORP EN ZOETERWOUDE,

*Ter gelegenheid, dat aan hetzelfde een fraeie koperen
Trom door den Ed. Manhaften Heer C. P. CHAS-
TELEIN geschonken werd.*

Kent gij een grooter schat, manhafte Dorpelingen,

Mijn Medeburgers van 't ontroerde Nederland,

Dan de *Edele Vrijheid*, lust van 's Hemels blijde kringen,

Door God in uwe ziel geplant?

Kent ge een oned'ler daed, iets, dat u meer, in de oogèn

Van God en mensch gehaet — gevloekt — veracht'lijk maakt,

Dan, wen gij, voor den troon een's Dwing'lands neêrgehoogen,

Dien dierb'ren schat, uw' rang verzaakt?

Neen, zegt uw groote ziel, 't is beter vroeg te sneven,

Dan grijs, doch met de boei der Dwing'landij belaeën,

Na 't langzaam slijten van een slaefsch — onedel leven,

Met schande, naer het graf te gaen.

Dat godlijk grootsch gevoel, het kenmerk der Bataven,

Gordt u de Wapens aen, der *Vrijheid* ten geval,

Om, vordert dit de nood, door 't zwaard een regt te slaven,

Dat u het hoofsche geweld ontfal.

Dit gadeloos besef versterkte uw' ijvrig poogen;

Het maakte u vaerdig in 't behandelen van 't geweer,

En siert thands reeds uw' kruin, voor aller braven oogen,

Met lauren van onsterv'lijke eer.

Vaert voort, dit Vaderlandsch — dit Helden - spoor te drukken;

Betrouwt op de Almagt — op haer' bijstand — op uw' moed,

Om 't u ontroufde regt dus weêr den dwang te ontrukken,

Al waer 't ook door uw helden bloed.

't Is niet te dierbaer, om, tot zulk een' prijs, te vloeien;

Uw Vaders storten 't ook op dezen eigen grond,

Toen hun getergde moed Kastiljes helsche boeien,

Het Spaensche moord-gedrocht, weêrftondt.

Gij zoudt hun heilige asch — hun overschot ontëeren,

Wen gij, in 't veeg gevaer, een' enk'len voetstap weekt,

Wen gij de Dwing'landij op u liet triumpheren,

En voor het norsch geweld bezweekt.

'k Zal, durft die Hydra u — uw rust — uw regt verdrukken,

Met u — aen uwe [^]zij, dit monster tegenstaen,

't Vervolgen, waer 't ook schuil' — het van zijn zetel rukken,

't Verwinnen — vellen — of vergaen.

En Gij, hoe klein in tal, zult wank'len, noch bezwijken:

De moed is meer dan kragt in 't pramen van den nood;

Hij zelf vormt helden, doet hunn' kruin met lauren prijken;

Hij tart en wederstaet den dood.

'k Verlaet mij op uw deugd — uw trouw, zoo duur bezworen!

En schende ik ooit mijn' pligt — mijn' eed aan 't Vaderland;

Uw eerste kogel moog' dan vrij mijn hart doorbooren;

God eischt dit offer van uw hand.

'k Zal thans uw wapenkunde — uw noeste vlijt niet roemen;

Ze is boven mijnen lof — ook bij den bitfchen' nijd;

Die hel - harpij moet zelfs u echte Belgen noemen,

Terwijl haar valscheid u besnijdt.

Ik — elke waare Belg — elk, die het hart voelt gloeien,

Van min voor 't Vaderland, bewondert uw beleid,

Voelt vreugdetranen uit zijn turende oogen vloeien,

En wijdt u zijne dankbaerheid.

Dit offer is genoeg voor ware Batavieren;

Het edel hart des Belgs is warsch van ied'len lof;

Men zoek' dit klatergoud — die dorrende eer - laurieren;

Bij valsche vleiers aan het Hof!

Manhafte Hopman, eer der vrije Nederlanden;

Geachte *Chastelein*, die 't heilig Vrijheids-vuur

In onze boezems, door uw voorbeeld, deedt ontbranden;

En 't moedig aenblaest op den duur!

Het aangenaem Gefchenk, ons heden opgedragen,

Verpligt ons Corps op nieuw aen uwe minzaamheid;

Laet u ons dank-gevoel voor deze gunst behagen;

't Wordt u door 't zuiver hart bereid.

Uw Trom zal onzen moed en onzen ijver wekken;

Wij richten onze marsch steeds naer zijn oorlogs-maet;

Zijn krijgs-galm moet aen ons ten scherpen spoorflag stekken,

Ook dan, als hij d' alarm toon slaet.

'k Beveel ons Corps op nieuw in uwe liefde en achting;

En uw Baraefsch gemoed vinde, ed'le Vrijheids-zoon,

In onze trouw voor U — in onze pligt-betrachting,

Voor u een zoet een edel loon.

ARNOLD. ANTHON. STOOK, M. D.

LIEUTENANT.